Ч. 30. Второк 10 (23) лютого 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (кріь неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Делеґациї. — Архіепископ з Софії у Відни і події на Балкані. — З поля російско-японьскої війни.)

В дальшій дискусиї над буджетом промавляв в австрийскій Делеґациї міністер війни Штрайх і насамперед подякував делеґатам за прихильність і признане для артилериї а відтак доказував конечність удержаня спільної армії, вказуючи на небезпечність, яка би настала зі зміни того стану. Міністер заявив, що позістає на сім становищи, яке тут зазначив і просив Делеґацию, щоби она ужила свого впливу в тім напрямі, аби тоті політичні і національні противности, котрі мусять позістати з далека від армії, не вношено до неї. Міністер заявив, що одностайність команди службової уважає не лиш за відповідаючу цїли, але й за рішучо конечну, а з другої сторони пригадує, що інтензивнійше плекане полкової мови єсть зі взглядів військових дуже важне. Можна бути спокійним о то, що той, хто проникнутий почутєм конечности, що звязь армії не може потерпіти, не допустить, щоби мова полкова станула в суперечности до мови службової. — Делеґация приступила опісля до специяльної дискусиї над буджетом військовим.

Папа Пій X. завізвав р. кат. архіепископа в Софії о. Манїні'го, щоби він приїхав до Риму і вияснив папі ситуацию на Балкані. Архіеп. Менїні, сповняючи волю папи, був насамперед в Константинополи, де старав ся розвідати, що потреба, а відтак виїхав до Відня, звідки має поїхати до Риму. У Відни був архіеп. Менїні на довшій приватній авдиенциї у Є. Вел. Цїсаря. Отже віденьскі ґазети доносять, що Є. Вел. Цїсар в розмові з архієпископом висказав надію, що реформи в Македонії будуть переведені і спокій дасть ся удержати. Архієпископ зі своєї сторони подав монархії до відомости, що македоньский комітет увірив его посередно, що буде чекати зі своєю акцию аж до часу переведеня реформ. Архіэпископ виїхав вчера до Риму.

Порта, користаючи з російско-японьскої війни, хоче очевидно позбути ся спіки сусїдів і зачинає щораз сьмілійше дїлати на власну руку. Як звістно, постановлено було в Мірцштеґ, що шефом жандармериї в Македонії має стати якийсь офіцир заграничний. Австро-Угорщина і Росия предкладали, щоби то був Італієнець. Туреччина тому противила ся і коли не могла роздобути для себе анї Нїмця, анї Бельґійця, хотіла вишукати собі якогось Анґлійця. Однакож обі союзні держави спротивились тому і поставили на своім — заанґажовано італієньского ґенерала Ґеорґіса і навіть зроблено та підписано з ним умову. Тимчасом вибухла російско-японьска війна, а Порта іменувала шефом жандармериї якогось Мустафу Гільмі-пашу, що має ранґу ґенерала дивізиї, він має стати шефом жандармериї в трох вілєтах. В кругах дипльоматичних — як о тім доносять з Константинополя до Pol. Corr. — викликало то велике здивоване, бо вже преці анґажовано ґен. Ґеорґіса і сама Порта уважала вже его за команданта жандармериї. Тота титулярна номінация — як каже згадана ґазета — не згоджує ся з постановами проґрами ухваленої в Мірцштеґ.

В точцї II. тої проґрами сказано, що реформу жандармериї в трох вілєтах має перевести чужий ґенерал, позістаючий в турецкій службі. Формально не можна Туреччинї відмовити права іменованя власного команданта, але що він мусить стояти під ґен. Ґеорґісом, о тім нема сумніву. То признав впрочім і сам ґенеральний інспектор Гільмі-паша перед цивільними агентами. А коли ґен. Ґеорґіс має перевести реорґанізацию жандармериї, то очевидно мусить єму бути признана начальна команда. Впрочім — каже Pol. Corr. — помічники его придїлені єму державами не могли би навіть сповняти своїх функций, коли Мустафа Гільмі-паша мав грати ролю начального команданта.

З Константинополя доносять під вчерашною датою, що ґен. дивізиї, Шакір-паша всту-

---

15)

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Слава Богу! Задля Валлї! — відозвав ся Норберт. — Чи ви гадаєте, що я легко давав би послух підозріню, що дотикало би єї вітця? А одначе насувались менї сумніви. Вчера вечером чув я, як оповідали, що чоловік, котрий убив мого вітця, був на кони, їздець, що поспішив за ним по польованю — нинї приходить та женщина до мене і впевняє та присягає ся, що єї отець невинний. Всьо то мучить мене і відбирає менї цїлий спокій. Менї здаєть ся, що я за скоро полишив Валлї. Мушу сейчас поїхати до Шпрінґфільду і перепросити єї. Будьте здорові, сер Натаніель. Не ждіть на мене з обідом, тїтко.

Він вийшов, вскочив на коня і пігнав осторджскою дорогою, відчуваючи нову сердечність для своєї милої.

— Моя солодка Валлї! І так мій отець любив колись єї матір! Можна би стати забобонним. Але не хочу вірити, аби отець міг поступати не характерно. Він старав ся о єї руку, она не приймила его; не здаєть ся менї, аби він дав свому попередникови причину до заздрости. Цїлий сьвіт говорить менї, що він був отвертий і честний. Такий чоловік не допускає ся зради.

XVI.

Два дни перед тим.

Було то 19 грудня, два дни перед понедїлком, призначеним до страченя Гемфрея Варґаса, а ще не було ніякої відповіди з міністерства на просьбу о помилуване. На лузї в Тенґлї, напротив вікон Блекового дому, зібрало ся численне товариство ловців, перший раз тої зими. В комнатах приладжено снїдане, а тепер ходила служба поміж тих їздців, котрі не заходили до дому, і подавала перекуски. Було їх тут трийцять або сорок, але на дорозї, що вела до двора, стояв віз коло воза.

Видко було кілька пань на конях — між ними на прехорошім кони, в гарній мисливскій сукни і цилїндрі після найновійшої моди, леді Фаннї, дочку льорда Блекмардена, найлїпшу їздницю в околици.

— Що то, що Блекмарден і его дїти їздять все на таких добрих конях? — спитала одна з амазонок, глядячи завистним оком на хорошого каштана леді Фаннї. — Кажуть, що они голі як турецкі сьвяті.

— Бо таки правда — відповів пан, до котрого були висказані ті слова — то був адвокат Єфем — они як на своє становище мають за мало гроший; але що льорд Блекмарден на нічого иньшого не видає лише на конї, то они можуть у него добре виглядати, всьо инше чорта варте.

— Шкода, що дївнина не може віддати ся — сказала пані зі співчутєм.

— Не може віддати ся! — відповів пан. — Она має всего двайцять лїт і може ще нікого не пізнала, хто би їй подобав ся.

Молода дама, о котрій говорено, як і єї брат і товариш, що мав титут льорда Бевіля, переїхали між тим трохи дальше в парк, аби поговорити з Дорою Блек і єї братаницями. Леді Фаннї нахилила ся з сїдла до Тіні. Нортберт був також на лузї коло сер Едварда і его дочки, котрі обоє їхали на польоване в легкім мисливскім фаетонї.

— Цїкава я, чому панна Андінїян не полює — відозвала ся леді Фаннї, глядячи на них з поміж дерев. — Єї отець держить тілько коний. Чому она не уживає житя?

— Менї здаєть ся, що їй не богато на тім залежить — відповіла Тіні. — А Норберт того не любить, то знаю.

— Ах, він не любить, аби дївчата полювали? — спитала леді Фаннї, почервонївши з легка.

— Не може того стерпіти. То причина, чому я не полюю. А мій „мотилик“ так славно несе. Але коли хочу виїхати на нїм на польоване, то Норберт так скривить ся, що менї всего відхоче ся. Він каже, що то страшно погано, коли дївчина уганяє на кони разом з мужчинами і цїлою товпою льокаїв і хлопів до нагінки. Немилосердно з его сторони, правда?

— Так по такім поступовім чоловіцї я того не надїялась би; але мужчини, що в полїтицї дуже свободолюбні, бувають в инших річах незвичайно заскорузлі. Але мимо того

пив дня 17 с. м. до Дякова. Після депеш консулятів в Скоплю, вступив був до сего міста день перед тим Шемсі-паша. Донесеня о битві під Батушею, 17 кільометрів на всхід від Дякова, яка там відбула ся дня 11 с. м., суть суперечні. Страти по обох сторонах мають бути значні. По стороні турецкій згинув майор і 80 вояків а по стороні Альбанців мало згинути 200 людий. Здає ся, що внаслідок заняття Дякова і дальшої помочи войскової рух ворохобників буде здушений.

З поля росийско-японьскої війни нема важнійших вістий і мабуть задля браку таких праса заграннчна обговорює внутрішні відносини в росийскій армії та витягає на верх такі справи, що як би лиш до половини були правдиві, могли би зробити росийску армію не здібну до бою. Отже кажуть, що Росия зовсім не була приготовлена до війни, бо все, що нібито зроблено, було лиш на папери. У всхідно-азийскій інтендантурі росийскій викрито великі крадежі і войску брак муніциї та провіянту. Запаси хліба і рижу суть недостаточні а консерви мають бути зовсім зіпсовані. Анґлійскі ґазети доносять, що росийска ескадра не лиш длятого не показує ся з Порт Артура, що боїть ся стрічи з японьскою, але передовсім длятого, що їй брак вугля до паленя під кітлами.

Новинки.

Львів дня 22-го лютого 1904.

— **Іменованя.** П. Міністер віроісповідань і просьвіти іменував головного учителя мужеской семинариї учительской в Сокали, Йос. Раковского, головним учителем в мужескій семинариї учительскій в Заліщиках.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґраф Стан. Бадені виїхав онегди до Відня.

— **Ц. к. Рада шкільна краєва** затвердила в учительскім званю і надала титул професора: о. Кипр. Хотинецкому дійстному греко-кат. катихитови в ц. к. ґімназиї в Ярославі, Ів. Фрідберґови учителеви V-ої ґімназиї у Львові; визначила дра Т. Ґарлицкого директора ґімназиї в Золочеві на третого представителя учительства до ц. к. окружної ради шкільної в Золочеві; затвердила вибір Болесл. Визимирского, учителя мужескої школи в Бережанах на представителя учительства до ц. к. окружної ради шкільної в Бережанах; іменувала суплентами в середних школах: Ром. Ковалева для ґімназиї в Сяноці, дра Йос. Марковского для филії гімн. Франц Йосифа у Львові, Дан Ґроеса для I-ої ґімназиї в Тернополи, Едм. Тенчаровского, Ів. Ґрухалу і Володисл. Пикузиньского для ґімназиї в Стрию, Вал. Чикля для ґімназиї в Дембици, Макс. Ляндава для ґімназиї в Бродах; перенесла суплентів в середних школах: Йос. Вонторка з ґімназиї в Бродах до ґімназиї в Дрогобичи, Евг. Даниловича із школи реальної в Тернополи до ґімназиї в Стрию. — Дальше іменувала ц. к. краєва Рада шкільна в народних школах: Тер. Домбровску управителькою, Стеф. Хмурівну, Магд. Безлерівну і Алекс. Кельнерівну учительками 5-кл. школи женьскої в Раві рускій, Мих. Крацуцкого управителем 5-кл. школи мужескої в Ходорові, Ант. Іванева учителем 5-кл. школи в Жидачеві, Вол. Франка упр. 4-кл. школи в Холоєві, Ядв. Томасикову учителькою 4-кл. школи женьскої і Стан. Гурку та Ант. Поливку учителями 4-кл школи мужескої в Сяноці, Марию Єпкову учителькою 4-кл. шк. в Тартакові, Єл. Зенткевичівну учителькою жіночих робіт в школі ім. королевої Ядвиґи у Львові; управителями 2-кл. шкіл: Людв Єдлиньского в Потоці, Ал. Відрека в Мечищеві, Андр. Шмату в Побужанах, Теод. Борпса в Боршеві і Вол. Гасного в Боргниках; — учителькою 2-кл. школи в Курниках Ад. Яничківну; — вкінци учителями і учительками 1-кл. шкіл: Йос Марцинковского в Руді камеральній, Ем. Корабійовского в Городку, Стан. Кмицикевичівну в Камінці і Жигм. Стадницкого в Васючині.

— **Зміна власности.** Село Доброводи, простору 9000 моргів, купив від Юди Шапіри пан Жигм. Коревицкий, а село Модзелівку, простору 1300 моргів, купив від п. Кшиштофовича п. Мойс. Ногорілес.

— **Сокільска муштра** вийшла накладом Тов. „Сокіл" у Львові. Ціна 30 с., а пересилка 5 с.

— **Убийство.** В Модричи коло Дрогобича найдено дня 15 с. м. труна тамошного господаря Петра Попеля, котрого убила власна его жінка з своїм любовником Федьом Барною. Убили его в страшний спосіб топором, коли він вертав над раном з весіля. Убийників вислідила жандармерия і відставила до судового арешту в Дрогобичи.

— **В човні довкола сьвіта.** До берегів міста Дурбана в Наталю причалило човно з двома мореплавцями, що забагли на своїм невеличкім човні обїхати цілу землю. Йде тут о заклад досить значний, бо о тисячу фунтів штерлінґів. В подорож свою вибрали ся ті сьмільчаки 21 мая 1901 із Ванкувер у британійскій Колюмбії. В човні їде африканьский капітан Фос і член канадийского парляменту Мокстон. Їх човно зроблене з одного цілковитого кусня кедру, а робили его Індияни. До тепер перепороло оно вже филї цілого Спокійного океану. З нової Зеляндиї заїхало до полудневої Африки, а відтак до полудневої Америки. Відси поїдуть ті мореплавці до Японії, щоб відси повернути до дому. Та ледви чи їм удасть ся доплисти тепер до Японії в часі війни.

— **Репертуар руского театру** на гостинних виступах в Дрогобичи. Ві второк, дня 23 с. м. перший раз: „Катерина," велика опера Аркаса; — четвер дня 25 с. м. на дохід селяньскої бурси, перший раз: „Бурлака," драма з відносин громадских в 5 д. Карпенка-Карого; — субота дня 27 с. м. „Циганьский Барон," оперета в 3 д. Штрауса; — неділя дня 28 с. м. „Нещасне коханя," драма зі співами і танцями в 5 д. Манька; — ві второк дня 1 марта перший раз на галицкій сцені, виставлена по узорам україньских театрів „Сорочиньскай ярмарок," оперета в 4 д. із повісти Гоголя, зладжена на сцену М. Старицким, музика Грошенка; — четвер дня 3 марта на загальне жадане, другий раз: „Пан профеcор Хитрий (Flachsmann Erzieher), комедия в 4 д. із дносин шкільних зладжена на руску сцену Остапом Левицким; — неділя 6 марта „Наталка Полтавка," оперета в 3 д. Котляревского; — ві второк дня 8 марта „Cavalleria rusticana," опера Масканього; — четвер дня 10 марта перший раз на рускій сцені: „Нічліг," сцени з дна житя в 4 д. М. Ґоркого в переводі з росийского В. Темницкого. Штука та буде виставлена після найвірнійших взірців театру в Москві і особистих інформаций автора.

— **Видїл руского тов. педаґоґічного** уконституовав ся ось як: головою вибрали загальні збори о. Івана Чапельского. Заступником голови вибрано дра Мих. Коцюбу, секретарем др. Волод. Левицкого, касиєром Андрія Алиськевича, маґазинером Николу Мороза а референтом филії А. Алиськевича. До виділу входять: Ольга Барвіньска, Мария Білецка, Василь Білецкий, о. Волод. Ганицкий, Ілия Ко-

---

я хотіла би, аби ти поїхала з нами на польоване; ти добре бавилась би.

— Бавилась би! Я була би мов в небі. Коли віддам ся за доброго чоловіка, то буду чотири рази в тиждни полювати.

Льорд Бевіль наблизив ся, аби сказати, що рушають і леді Франціска поїхала з ним весело, хоч та веселість проявляла ся більше в живих рухах еї коня, як на еї лици, що глядїло поважно, майже сумовито.

Задержали ся, аби поговорити з сер Еверардом і Валлею, а також з Норбертом, що наблизив ся з конем до фаетону.

— Ми полюємо в Ерфільд — сказав Норберт. — Ви можете кусник дороги їхати з нами.

— Їдьте, тату — попросила Валлі і фаетон поїхав разом з їздцями, а за ним пустили ся ріжні більші і менші візки.

Був хороший, запашний день. Теплий полудново західний вітер порушав послідними листками на деревах і ніс запах далеких шпилькових лісів. Небо було синє і безхмурне, морозу не було цілком.

Норберт відчував красоту дня, вплив того запашного воздуха. Він був добре настроєний і постановив собі бути щасливим. Вправді вид Джебба, що їхав на своїм гладкім каштані, нагадував ему на немилу розмову „під трема головами цукру" і кілько разів на него поглянув, чув немов би який страх, але він перемагав ся.

Їхав муравою попри дорогу в товаристві леді Франціски і льорда Бевіля. Норберт і Франціска були старі знакомі. Як колишний шкільний товариш Бевіля бував він часто в домі льорда Блекмардена. З его дочкою Франціскою поводив ся так свобідно як з сестрами. Заки заручив ся з Валлею, проводив більшу часть вільного часу в Блекмарден, де грав з льордом Бевілем в білярд, розмавляв з старим ґрафом о господарстві і проходжував ся з Фанню по занедбаних стежках і алеях парку. Дома був все занятий роботою, а в Блекмарден, де ніхто не напоминав его до пильности, проводив мило час. Там відпочивав. Відтак прийшли его заручини з дочкою сер Андінія і довгі години в бібліотеці ґрафа Блекмардена, в білярдовій сали і в живописнім старім парку безповоротно минули.

Ні Франціска ні еї брат не брали ему за зле того звороту. Они уважали то за неминучий наслідок заручин і горячої любови.

— Норберт бере всьо дуже поважно — сказав Бевіль — він не знає половичних чувств. То щастє, Фанні, що я і ти глядимо на житє трохи инакше.

Франціска відповіла слабим зітхненем.

— Може его правда, а ми помиляємо ся. Житє о много поважнійше, як ми гадаємо; хто знає, чи колись не нагадає оно нам в дуже прикрий спосіб на нашу похибку.

Бевіль здвигнув раменами. Він не хотів бавити ся фільософічними думками.

— Маю надію, що ми якось перебемо ся — відповів.

Франціска відчувала недостачу свого приятеля; его недоставало їй тим більше, що льорд Блекмарден з огляду на свое лихе маєткове положенє приймав дуже рідко гостий.

— Ми ледве самі можемо вижити — говорив він — колиб ми хотїли ще й чужих живити, то стратили би всьо, що маємо.

Два, три рази на зиму запрошував котрого з сусідів на польоване, а звичайно полював сам з сином або своїм побережником і вдоволяв ся в лісї сухим хлібом і сиром на снїданє і та їда смакувала ему ліпше як неодному лікери і паштети. Часом позволяв дочці виїздити з собою і тоді дівчина стріляла нераз цїльнійше як вишколений стрілець. Єї учителем в стрілянню, кінній їзді і всяких грах був брат, що все ще був еї постійним товаришем. Звідси прийшло до того, що з часом Норберт, товариш Бевіля, став приятелем Фанні, приятелем, що вправді давав їй ріжні науки; але коли дівчина навидить якого мужчину, то позволить собі говорити такі річи, особливо така щира дівчина як нею була Фанні. Він був все супротив неї вічливий і уважливий, привозив їй книжки, які она радо читала і пісні, що їх радо співала. Старав ся о то, щоби все мала цьвіти і овочі з его обширного парку та щоби его сестри і тітка бували в Блекмарден і запрошували еї до себе. Однако коли всї в Тенґлі Манор гадали, що леді Франціска стане небавом панию Франціскою Блек, залюбив ся нараз Норберт на смерть в дочці сер Еверарда Андінїяна

Его тітка Дора навіть отверто ему сказала, що еї найщирійшим бажанем було, аби Фанні стала его жінкою.

— Любі тїточко, як ви могли о чімсь подібнім гадати? — відповів він і при тім так дивно на неї поглянув, що она від разу пізнала, що він о тім навіть не думав. — Я дуже навиджу Фанні. Люблю еї як мою сестру. Але женити ся з нею я ніколи не гадав.

— Надію ся, що й она о тім не думала — відповіла тїтка Дора поважно.

. . . .

Вози і коні прибули до Ерфільд, дикої і пустої околиці під горою, порослою смереками Тут мало відбути ся польоване. За хвилю мисливці, поправивши сїдла, уставили ся і стрі-

корудз, Ілия Чиж, о. Теод. Лежогубский, Кость Паньківский і Ів. Строньский. — *Від виділу „Руского Товариства педаґоґічного“.*

— **Померли:** В Князьолуці Йосиф Дмитрів, учитель тамошної 4-кл. школи; — в Кобилиці руській Йосиф Гоцик, учитель, в 51 році житя; — Целина з Навків Рибчукова, жінка управителя міскої школи в Долині, дня 18 с. м.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 22 лютого. Вчера перед полуднем лютила ся тут страшенна буря. Вихор на улицях перевертав людий, зривав цегли з домів і ґзимси; в наслідок того було богато людий покалічених, межи тими кілька тяжко.

Більград 22 лютого. Альбанці ставлять за услівє: застановлене кроків воєнних і амнестию для всїх Альбанців на заточеню в Малій Азиї. Гільмі-паша промавляє за мирним полагодженєм справи.

Рим 22 лютого. Італїяньскі часописи доказують, що надія на удержанє мира на Балкані ще нїколи не була так оправдана, як тепер, а „Tribuna“ каже, що вісти анґлїйских ґазет о можливости запутаний на Балкані суть безосновні. Австро Угорщина буде завсїгди в згоді з Италією.

Льондон 22 лютого. Амбасадор росийский в Льондонї ґр. Бенкендорф виїхав до Росиї.

Париж 22 лютого. В кругах політичних зачинають щораз більше вірити в можливість росийско американьского конфлїкту.

Париж 22 лютого. З поля війни доносять, що росийско японьска війна буде рішати ся не на мори, але над рікою Ялю. Росийскі постерунки перейшли вже через ріку, але велика заметіль спинила дальші операциї воєнні. Температура над рікою Ялю спала на 11 степенїв понизше нулї.

Петербург 22 лютого. З Порт-Артура доносять: Манджурска зелїзниця перевозить поїзди військові до зборних точок без всяких трудностий.

Петербург 22 лютого. Цар іменував мініїстра війни Куропаткіна командуючим ґенералом манджурскої армії, звільняючи его з уряду міністра війни.

Петербург 22 лютого. Ґен. Пфлюґ телеґрафує з Порт Артура: Положенє без зміни. Перехід через Ялю по леду понизше Шан-ген-сі неможливий. Сотня козаків, що машерувала коло Ві-джу, взяла в неволю японьского майора Тачу-ару з пяти вояками і двома цивільними. Поодинокі вісти о неприятелю суть суперечні.

Петербург 22 лютого. Дім банковий „Генрих Бльох,“ котрий внаслідок подій на далекім Всходї стратив кілька міліонів рублїв, оголосив банкротство.

Ст. Себастиян 22 лютого. Чотири полки стоять готові до відходу на острови Балеари. Міністер війни Лінарес наказав покликанє всїх урльопованих вояків і задержанє тих, що в марті мали піти на урльоп. Мабуть розходить ся о намір Ішпанії забезпечити порти, що лежать при головній лінії комунікацийній Середземного моря.

НАДІСЛАНЕ.

— **Громада Любінь Великий** коло Львова має на продаж 60 морґів рілї з парцеляциї фільварку „Кудерава“ по цїнї 420 К за морґ.

лою пустили ся наперед. Леді Франціска і Норберт були в першім рядї. Над одним ровом крикнула до него Франціска:

— Держіть ся мене — і перескочивша рів, оглянула ся на него. — Я знаю тут кожду стежку. Правда, як гарно?

Норберт не міг заперечити, що справді було гарно, хоч від давна не похвалював, аби жінки і дівчата брали участь в польованях. Сьвіжий, оживлюючий воздух, широкий простір, чувство, що їде на сильнім, скорім кони, що заніс би его хоч би на конець сьвіта, а хоч би аж на край овиду, де далекі лїси немов би зливали ся з небом в одну цілість — всьо то видало ся ему пречудним.

Він забув, що та, котра їхала побіч него, не була Валлею, що він немов би допускав ся зради супротив судженої, коли чув ся щасливим в еї товаристві, забув на всьо, лише не на приемність такої їзди в широкім поли. І хоч він уважав польованє річию невідповідною для женщини, то однако мусів признати, що Франціска не виглядала ще нїколи так хорошо, як в тій хвили.

— Але утїкає через воду! — скрикнула она — а тут такі стрімкі береги. Нїчого не шкодить — не можемо инших пустити надто наперед.

— Обїдьте радше — замітив Норберт — там дальше буде мілкійше місце.

— Обїзджати! — відповіла згірдно — їдьмо просто! Я їду. Ви не мусите, як не хочете. Де Бевіль?

З цїлого товариства видко було лише ще шістьох їздців, але між ними не було льорда Бевіля. Всї инші розсїяли ся по просторій луцї.

Бевіль, що все був перший при таких польованях, не міг бути між тамтими; однако не було вже часу оглядати ся за ним, бо лис і пси були вже по другій стороні річки і кількох їздців спускало ся із стрімкого берега до води, між тим як осторожнїйші гнали вздовж берега, аби переправити ся на вигіднїйших місцях.

— Инші вимикають — крикнув Норберт — вимиНім і ми!

— Будьте здорові — відповіла Франціска і махнула до него рукою.

Норберт спустив ся на провидінє і погнав за Фаннию.

Річка, глубока в тім місци може була на чотири стопи, мала високі, стрімкі береги, порослі корчами вільшини і малими деревцями. Між деревами не було досить вільного проходу для коня, а в инших місцях болотнистий берег був і для доброго коня прикрий. Один їздець упав був вже у воду і тепер біг за конем по другім боцї ріки, але то не здержало Фанні, она була горда на свою штуку їзджения.

— Якийсь льондоньский купчик — сказала до себе, перетискаючись поміж корчі і дерева.

Кінь ішов дуже зручно, але над берегом чогось сполошив ся і як шалений скочив на другий бік. Там наткнув ся знов на корчі і дерева, ударив головою своїї їздчині о пень а сам повалив ся у воду.

(Дальше буде).

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видания.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене виданє) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видания без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка история педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене виданє 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки рускої мови 60

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Науквого Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

За редакцию відповідає: Адам Крехowецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопади. (Телефона число 527).